

[Gerda Møller.]

Jeg har ikke andre bemærkninger til lovforslaget og anbefaler overgangen til tredje behandling.

Dagmar Andreasen: Der er ikke stillet ændringsforslag, og lovforslaget er tiltrådt af det radikale venstre.

Når jeg alligevel tager ordet, er det for at udtrykke betænkelighed ved den udvikling i prisdannelsen på sukker, der åbnes for ved den gældende lovs ophævelse, når ikke den erstattes af en anden prisregulerende lov. Den hidtil gældende sukkerordning måtte jo ophæves som følge af vort medlemskab af EF, for de danske fabrikker kan ikke længere have formel eneret på at levere sukker til det danske marked. Sukkeret er omfattet af EFs landbrugsordninger, og priserne kan svinge fra interventionspris til tærskelpris, og inden for det interval skulle den frie konkurrence klare prisdannelsen. Men der er jo ingen fri konkurrence. De danske Sukkerfabrikker og Sukkerfabriken Nykøbing er de eneste producenter; de kan ikke betragtes som konkurrenter, og de har et faktisk monopol i kraft af deres beliggenhed.

Den laveste sukkerpris i EF findes i Nordfrankrig, der er hovedområdet for sukkerproduktionen, og jo længere en fabrik ligger fra Nordfrankrig, desto mere kan den tage for sin produktion, idet den kan lægge fragten fra Nordfrankrig på prisen, og det gør den så, medmindre nationale prislove hindrer den i det. De danske Sukkerfabrikker har således oplyst, at deres pris fra 1. februar 1973 vil være den pris, som de nærmeste fabrikker i Tyskland tager, med tillæg af den fragt, som en dansk køber vil blive belastet med, hvis han køber i Tyskland, og det er jo snak, der er til at forstå. Sammenholdt med, at De danske Sukkerfabrikker ifølge egne udtalelser råder over Vesteuropas mest effektive sukkerindustri, kan det nok undre, at handelsministeren slipper disse priser løs. Det er da udmærket og godt, at De danske Sukkerfabrikker er effektive, og det skal de også belønnes for, men det kunne de også nok være, selv om de skulle sælge til samme priser som de mindre effektive fabrikker i Nordfrankrig og Belgien.

Jeg er helt uenig med fru Gerda Møller i, at den danske industri kommer til at betale

det samme som anden industri i Europa; den får en højere sukkerpris, end anden sukkerforbrugende industri gør i Europa. Det vil ikke alene give sig udslag i, at vi herhjemme kommer til at mærke prisstigninger på kager, chokolade, sodavand og marmelade, alle de varer, hvori sukker indgår; det vil i endnu højere grad komme til at ramme den sukkerforbrugende industri, der er eksporterende, for den kan nemlig ikke hæve priserne, som den, der leverer til det hjemlige marked, kan. Og det betyder, at vores eksport af kager og biskuits, mælkekonserves, chokolade, fiskekonserves osv. får et dårligere udgangspunkt end de samme industrier i de øvrige EF-lande, også når de skal eksportere til tredjelande. For ved eksport til tredjelande kan man få en refusion, som ligger imellem, så man får det refunderet, som EFs sukkerpris ligger højere end verdensmarkedsprisen, men denne refusion er lige stor, uanset hvor i fællesmarkedet man ligger, og uanset hvad man har givet for sukkeret til produktionen.

Det ser ud til, der er megen uklarhed med hensyn til, i hvor høj grad monopoltilsynet kan gribe ind, og sådan som jeg må forstå det på de forklaringer, vi har fået, vil monopoltilsynet først være i stand til at gribe ind, hvis det senere skulle vise sig, at De danske Sukkerfabrikkers priser og indtjeningsevne på årsbasis er urimelig høj. Det er jo slet ikke det, at en indtjening på sukkeret vil komme til at give sig udslag i De danske Sukkerfabrikkers nettoindtjening, for de har mange andre udviklingsprogrammer i gang, og derfor kan de overføre overskuddet til andre ting, hvilket måske er udmærket set ud fra andre synspunkter, men det er bare ikke en fremgangsmåde, som er mulig for andre danske industrier med den nuværende prislov; de kan ikke tage ind på gyngerne, hvad de sætter til på karrusellerne.

Jeg må også indrømme, at det har virket lidt uforståeligt, at denne lov skulle hastes sådan igennem; det havde jo ikke gjort noget, om den ikke var vedtaget til 1. januar, og den har været behandlet på to møder på én og samme dag. Og selv om det blev tilbudt fra ministerens side, at både han og hans embedsmænd ville stå til rådighed hele samme dags aften og natten med, var det ikke muligt under de vilkår at få oplyst, hvilke af de modstridende oplysninger om